

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

tagelsesbestemmelser, der skulle lette gennemførelsen af forslaget, ikke måtte være særlig vidtgående, de måtte ikke omfatte mere end 5 eller 10 pct. af den samlede handel og skulle kun være gyldige i en periode på $\frac{1}{2}$ —1 år. I denne prøveperiode på $\frac{1}{2}$ —1 år skulle man så forsøge at løse forskellige andre problemer. Man skulle bl. a. gennem forhandlinger søge at opnå en yderligere liberalisering for landbrugsprodukter, man kunne måske også drøfte toldproblemer, og man skulle benytte tiden til at aftale nye og strammere regler med hensyn til mulighederne for at gå tilbage med liberaliseringen; derefter skulle man, når det halve eller hele år var gået, påny mødes i Paris og dér se, om hele eksperimentet havde været en succes eller en fiasko, og hvis man fandt, det ikke havde været tilstrækkelig vellykket, skulle det falde bort, og man skulle vende tilbage til de nugældende regler.

Ved siden af dette forslag forelå et andet, udarbejdet af OEECs handelskomité, et forslag, der var betydelig mindre rigoristisk, gav langt mere vidtgående muligheder for lempelser, og som måske var nok så realistisk i hele sit oplæg.

Fra regeringens side besluttede vi os til efter samråd med hovederhvervsorganisationerne og vareforsyningsudvalget at tage det standpunkt, at vi som et lille land med en stærkt specialiseret produktion og en stor udenrigshandel måtte være positivt interesseret i større frihandel, og at vi derfor skulle støtte tankerne i den retning. Samtidig var det imidlertid klart, at vi skulle benytte lejligheden til at påpege de ensidigheder og skævheder i den hidtidige form for handelens frigørelse, som havde virket til ugunst for vort land. Det er de ensidigheder og skævheder, jeg ganske kort omtalte i indledningen til min redegørelse, da jeg svarede på det ærede medlems direkte spørgsmål, og jeg behøver derfor kun at berøre dem ganske skematisk her.

Vi skulle pege på den statshandel, der ikke er berørt af liberaliseringen, den handel, som udgør 10—15 pct. af den samlede vesteuropæiske samhandel, og som fortrinsvis omfatter landbrugsprodukter.

Vi skulle endvidere pege på, som jeg allerede har berørt, at en del af den gennemførte liberalisering i virkeligheden kun er en slags vinduespynt, idet man gør den illusorisk ved høje todsatser eller andre former for importforhindringer. Som eksempel skulle vi specielt pege på Tyskland. Tyskland har formelt overfor Danmark en liberaliseringsprocent på 91, hvilket tilsyneladende er ganske tilfredsstillende, men virkeligheden ser bare helt anderledes ud. Det faktiske forhold er nemlig, at den vigtigste del af Danmarks fødevarereksport til Tyskland, herunder så betydningsfulde varer som kød og smør, ikke kan afsættes frit på det tyske marked på grund af statshandel og høje todsatser. Ligeledes kunne det påpeges, at England fornylig ved en konference i den internationale organisation for toldnedsættelser, GATT, har ønsket og også opnået en undtagelse fra visse af denne organisations almindelige regler, hvorved det bliver muligt for England at forhøje sin beskyttelsestold på visse områder, hvad der også kan komme til at berøre varer, som Danmark eksporterer til Storbritannien.

Vort mål var med andre ord på mødet ikke at støtte bestræbelserne for friere handel, men at fremhæve kravet om en virkelig gensidighed i frigørelsen og søge at opnå forbedringer især med hensyn til landbrugsprodukternes frigørelse, så der også for disse varers vedkommende kunne opnås et i højere grad fælles europæisk marked, samt at kæmpe imod de toldskranker, der er så generende ikke alene for dansk landbrugseksport, men også for industrieksporten, og som stiller dansk industri overfor ulige konkurrencevilkår.

Herudover har vi måttet berøre flere spørgsmål, som har været berørt så ofte før, men desværre stadig er aktuelle, f. eks.